

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 206/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKČIA], [REDAKČIA], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Ilava, zastúpeného Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s.r.o., Mariánske námestie 2, Žilina, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina sp. zn. 4Tk/1/2025 z 3. februára 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3Tos/8/2025 z 11. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 5. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu sp. zn. 4Tk/1/2025 z 3. februára 2025 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tos/8/2025 z 11. februára 2025 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“). Navrhuje uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu zrušiť a prikázať krajskému súdu prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 20. januára 2025 podala prokurátorka Krajskej prokuratúry Žilina na ml. sťažovateľa obžalobu pod č. k. Kv 32/24/5500-62 pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období. Sťažovateľ bol vzatý do väzby, ktorej lehota začala plynúť 18. augusta 2024 o 1.26 hod. Podaním z 27. januára 2025 vzala prokurátorka krajskej prokuratúry obžalobu späť podľa § 239 ods. 1 Trestného poriadku.

3. Okresný súd namietaným uznesením sp. zn. 4Tk/1/2025 z 3. februára 2025 rozhodol tak, že podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku s poukazom na § 72 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku ponechal sťažovateľa vo väzbe (I). Zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zamietol žiadosť dôveryhodnej osoby o nahradenie väzby prevzatím záruky za ďalšie správanie sťažovateľa (II) a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka (III).

4. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd namietaným uznesením sp. zn. 3Tos/8/2025 z 11. februára 2025 tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie okresného súdu v časti jeho výrokov II a III. Podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zamietol sťažovateľov návrh na nahradenie väzby prevzatím záruky dôveryhodnej osoby za jeho správanie. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol aj jeho návrh na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti uzneseniu okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej v podstate namieta nedostatočné odôvodnenie dôvodov väzby a ne/možnosti nahradenia väzby zákonnými náhradami, k čomu v konkrétnosti uvádza:

a) všeobecné súdy odôvodnili dôvody pokračovacej a útekovvej väzby tými istými skutočnosťami, ako tomu bolo pri jeho vzatí do väzby v auguste 2024. Ustálenie väzobných dôvodov na závažnosti a následku trestnej činnosti po viac ako 6 mesiacoch trvania väzby bez uvedenia ďalších skutočností umocňujúcich obavu v pokračovaní v páchaní trestnej činnosti nie je ústavne akceptovateľným dôvodom ďalšieho trvania väzby;

b) dôvod preventívnej väzby oslabuje skutočnosť, že sťažovateľ nebol predtým nikdy trestne stíhaný, nemá záznam v registri trestov a ani v registri priestupkov. Možnosť skrývania sa pred trestným stíhaním nie je možné oprieť o žiadnu konkrétnu skutočnosť (teoretická rovina);

c) závery znaleckého posudku [REDAKOVANÉ], znalca z odboru psychológie, boli v odôvodnení krajského súdu vytrhnuté z kontextu. Krajský súd nevzal do úvahy, že sťažovateľ nemá agresivitu ako charakterovú črtu osobnosti a riziko recidívy je v jeho prípade veľmi nízke;

d) krajský súd svojím vyjadrením *„Je v záujme celej spoločnosti, aby bol obvinený od spoločnosti izolovaný až do právoplatného ukončenia trestného stíhania“* dopredu prezumoval svoj postoj k existencii dôvodov sťažovateľovej väzby a jej nahradeniu zákonnými náhradami;

e) sťažovateľ poskytoval súdom možnosti pre nahradenie jeho väzby zákonnými náhradami, na ktoré súdy nereflektovali (záruka dôveryhodnej osoby nad správaním sa sťažovateľa a možnosť bývania). K existencii výnimočných okolností prípadu ako podmienky možnosti nahradenia väzby pri obzvlášť závažnom zločine uvádza, že skutku sa dopustil ako osoba mladistvá a bezúhonná, od začiatku prejavoval úprimnú ľútosť nad tým, že poškodený po konflikte podľahol zraneniam;

f) namieta časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu o účele väzby, ktorú atakoval v sťažnosti podanej tomuto rozhodnutiu a na ktorú mu nebola krajským súdom poskytnutá odpoveď.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy) a porušenie práva na slobodu a bezpečnosť [čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru] uznesením okresného súdu o jeho ponechaní vo väzbe (výrok I) v spojení s uznesením krajského súdu, ktorým súd zrušil uznesenie okresného súdu vo výrokoch II a III a sám rozhodol o zamietnutí sťažovateľových návrhov na nahradenie jeho väzby zákonnými zárukami.

7. Ústavný súd sa najskôr zaoberal tým, či má právomoc preskúmať obe napadnuté uznesenia. Vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu uvádza, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Sťažovateľ mal možnosť podať proti uzneseniu okresného súdu (ale aj jeho postupu) sťažnosť krajskému súdu. Takúto sťažnosť aj podal a bolo o nej rozhodnuté uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

8. Ústavný súd ďalej vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa uznesenia krajského súdu v prvom rade poukazuje na svoju už ustálenú judikatúru, že súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (m. m. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020). Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli vyprovokovať také prípadné rozhodnutia a postupy všeobecných súdov v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by v určitom štádiu trestného konania predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. I. ÚS 299/2022, I. ÚS 347/2022).

9. Pokiaľ sťažovateľ argumentuje, že dôvody väzby nereflektovali na dĺžku jej trvania a ani štádium trestného konania, ústavný súd uvádza, že opakovanie skutočností, ktoré podľa všeobecného súdu odôvodňujú dôvod väzby v predošlých rozhodnutiach, neznižuje ich relevanciu, pokiaľ súd preskúmaním všetkých okolností prípadu dospel k záveru o ich pretrvávajúcej existencii (m. m. I. ÚS 384/2019, č. 49/2019 ZNaU). Aj zo záverov rozhodovacej činnosti Európskeho súdu

pre ľudské práva vyplýva, že pokiaľ by existovali rovnaké, teda relevantné a v predchádzajúcom konaní dostatočne vysvetlené dôvody na ponechanie obvineného vo väzbe a tieto pretrvávali po celú dobu trestného stíhania, pričom zákonnosť väzby by už bola predmetom niekoľkonásobného preskúmania, nebolo by za takýchto okolností možné súdu vytýkať, že tieto dôvody v odôvodnení svojho rozhodnutia opakoval (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 2010 vo veci Knebl proti Českej republike, sťažnosť č. 20157/05).

9.1. V okolnostiach prerokúvanej veci všeobecné súdy (ktorých rozhodnutia z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok) dospeli k záveru o existencii pretrvávajúcich dôvodov väzby a v namietaných uzneseniach ich jasne a zrozumiteľne pomenovali (s. 18 a 19 uznesenia okresného súdu a s. 8 a 9 uznesenia krajského súdu). Nie je preto možné prisvedčiť sťažovateľovej námietke o tom, že väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku nie je odôvodnený žiadnymi konkrétnymi okolnosťami. Dôvodnosť obavy, že sťažovateľ odíde z územia Slovenskej republiky a nebude zastihnuteľný, podľa súdov zakladá fakt, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, a to trestný čin proti životu, ktorý je Trestným zákonom chránený ako najvyššia hodnota; obvinenému ako osobe, ktorá v čase skutku bola osobou mladistvou, hrozí v prípade právoplatného odsúdenia trest odňatia slobody v trvaní až na sedem rokov, resp. sedem až pätnásť rokov (§ 117 ods. 3 Trestného zákona); k Slovenskej republike nemá ako občan Portugalskej republiky žiadny rodinný, pracovný ani osobný vzťah a rodinu, zázemie a trvalý pobyt má v Holandsku.

9.2. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že dôvod pokračovacej väzby oslabuje skutočnosť, že nebol nikdy trestne stíhaný, predmetné tvrdenie neostalo bez povšimnutia. Súdy v tejto súvislosti považovali za smerodajný fakt, že riziko pokračovania v trestnej činnosti možno len odhadovať (prognózovať), t. j. nevyžaduje sa istota v jej pokračovaní. Ústavný súd pritom rovnako pravidelne uvádza, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje reálna hrozba, že obvinený bude konať tak, ako predpokladá už uvedený dôvod väzby, ak nebude vzatý do väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. II. ÚS 348/2016). Je pravdou, že súdy sa v okolnostiach prerokúvanej veci sústredili na zhodnotenie povahy a závažnosti skutku, avšak nehodnotili ich individuálne, ale v spojení so znaleckým posudkom, z ktorého im táto hrozba, t. j. hrozba rizika nepredvídateľnosti sťažovateľovho konania a jeho možných vážnych následkov na život a zdravie iných osôb, vyplynula. Krajský súd v konkrétnosti poukázal na záver znaleckého posudku znalca z odboru psychológie, z ktorého mu *inter alia* rezultovalo, že u sťažovateľa pri konfrontácii so záťažou a pri zvýšenej aktivite obranných mechanizmov jeho osobnosti môže byť spracovanie agresie menej kvalitné, čo sa môže v interpersonálnych postojoch prejaviť pri konfliktných interakciách vo forme rizika sociálne menej adaptabilného reagovania. V nadväznosti na uvedené nemožno prisvedčiť sťažovateľovej námietke o vyhodnotení záverov znaleckého posudku ako vytrhnutých z jeho celkového kontextu, ak krajský súd nevezal za rozhodné iné skutočnosti, ktoré z neho rovnako vyplývali, t. j. že agresivita nie je sťažovateľovou charakterovou črtou osobnosti a riziko recidívy je u neho nízke. Skutočnosť, že toto konštatovanie neprevážilo nad inými (už popísanými, pozn.) závermi znaleckého posudku, nemožno vyhodnotiť ako ústavne neakceptovateľné.

9.3. Možno uzatvoriť, že súdy sa existenciou väzobných dôvodov zaoberali v dotknutom štádiu trestného konania, vo vzťahu ku ktorému ich posúdili ako naďalej existujúce. Ich odôvodnenie pritom rozhodne nie je nedostatočným či neadresným. Obsahuje preskúmateľné dôvody, ktoré

viedli k celkovému záveru o existencii formálnych, ako aj materiálnych podmienok na väzobné trestné stíhanie sťažovateľa. Skutočnosť, ako posúdili závery znaleckého posudku, bolo vecou sudcovskej úvahy. Úlohou ústavného súdu pritom nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne závery príslušných väzobných rozhodnutí, ale preskúmať, či závery v nich uvedené sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné (IV. ÚS 333/08, II. ÚS 343/09). Inak povedané, jeho úlohou nie je samostatne posúdiť existenciu väzobných dôvodov sťažovateľa v pozícii inštančne nadriadeného súdu a porovnať svoje zistenia so závermi všeobecných súdov, ale presvedčiť sa, že odôvodnenie namietaného znesenia dáva dostatočný základ na väzobné stíhanie sťažovateľa, a to s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu a všetky sťažovateľom prezentované relevantné námietky, k čomu v okolnostiach prerokovanej veci došlo.

10. Sťažovateľ ďalej namieta, že krajský súd svojím vyjadrením *„Je v záujme celej spoločnosti, aby bol obvinený od spoločnosti izolovaný až do právoplatného ukončenia trestného stíhania“*» prezumoval svoj postoj k existencii dôvodov väzby sťažovateľa a možnosti jej nahradenia zákonnými náhradami, a to aj v prípade podania ďalších žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu (t. j. prezumoval, že vo veci sú dané väzobné dôvody až do právoplatného skončenia trestného stíhania). Je potrebné zdôrazniť, že ide o vyjadrenie, v súvislosti s ktorým ústavný súd citlivo zvažoval hranicu jeho ústavnej udržateľnosti. Na jednej strane ide o tvrdenie, ktoré samostatne, t. j. tak, ako ho vymedzil sťažovateľ, vyvoláva pochybnosti o jeho ústavnej akceptovateľnosti. Na druhej strane ústavný súd neopomenul ani potrebu čítať rozhodnutia súdov s porozumením a v celom ich kontexte. Krajský súd predmetný argument vyslovil v časti, v ktorej posudzoval možnosť nahradenia väzby sťažovateľa zákonnými náhradami s negatívnym výsledkom (s. 12 uznesenia krajského súdu, pozn.). Na tomto mieste odôvodnenia ústavný súd našiel aj ďalšie dôvody, ktoré krajský súd viedli k záveru o nemožnosti nahradenia jeho väzby (s. 11 a 13 uznesenia krajského súdu, pozn.), subsumujúc pod ne v podstate komplex informácií o existencii dôvodného podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, dôvodov väzby a nedostatočnosti poskytnutých záruk.

10.1. Ústavný súd posúdil dotknuté vyjadrenie krajského súdu v nadväznosti na sťažovateľom (v tejto súvislosti) uplatnenú námietku, a teda že krajský súd ním prezumoval ďalšie rozhodnutie o jeho väzbe. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že v prípade dlhšie trvajúcej väzby musia byť pre jej ďalšie trvanie splnené štyri podmienky. Musí existovať po formálnej stránke uznesenie o vznesení obvinenia. Po materiálnej stránke sa vyžaduje existencia kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku, za ktorý je vznesené obvinenie, s tým, že tento skutok musí napĺňať znaky niektorého trestného činu. Ďalej musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1, resp. 3 Trestného poriadku. Napokon musí byť splnená podmienka, aby orgány činné v trestnom konaní, resp. súd vo veci samej postupovali s osobitnou starostlivosťou a urýchlením (m. m. II. ÚS 200/2019, č. 20/2019 ZNaU). Všeobecné súdy musia (mali by) svedomito posúdiť (v ktoromkoľvek štádiu konania), či vzatie do väzby alebo jej ďalšie trvanie/predĺžovanie je opatrením nevyhnutným pre dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel ani pri vynaložení všetkého úsilia nemožno dosiahnuť inak. Na podklade týchto teoretických východísk ústavný súd neposúdil predmetné tvrdenie krajského súdu ako osamotené, ktoré vyvolalo polemiku o jeho ústavnej akceptovateľnosti, ale ako celok, t. j. v kontexte celkového odôvodnenia namietaného uznesenia. Z uvedeného pohľadu je zrejmé, že krajský súd sa v tomto štádiu konania zaoberal tak splnením formálnych, ako aj materiálnych podmienok trvania väzby vrátane možnosti, resp. nemožnosti jej nahradenia zákonnými náhradami (pozri bod 11.2. tohto uznesenia, pozn.),

ale aj rýchlosťou trestného stíhania. V tejto súvislosti je zrejmé, že sťažovateľovi poskytol možnosť konať pred súdom a ústavne akceptovateľným spôsobom preskúmať relevantnosť jeho väzobného trestného stíhania. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zmienil možnosť zaujatosti krajského súdu, túto argumentáciu ďalej v ústavnoprávnej rovine nerozvíjal. Zároveň sa nemožno stotožniť s jeho tvrdením, že by mu bola do budúca odňatá možnosť konať o jeho väzobnej trestnej veci pred súdom, keďže v prípade ďalšieho väzobného rozhodovania by museli byť opätovne naplnené obdobné teoretické východiská, ktoré boli naznačené v tomto bode uznesenia.

10.2. Ústavný súd dôrazne upriamuje pozornosť všeobecného súdu na potrebu citlivo vážiť spôsob koncipovania svojho úsudku tak, aby nemohol vyvolať dojem, že záver o väzobnom trestnom stíhaní toho ktorého sťažovateľa je zrejмый aj do budúca, keďže taký záver nie je možné konštatovať prednostne a koncipovať tak akúsi prísnejšiu právnu úpravu. Ako už bolo uvedené, v prípade dlhšie trvajúcej väzby je (zakaždým) potrebné posudzovať existenciu ustanovených podmienok pre jej trvanie (pozri bod 10.1. tohto uznesenia).

10.3. Keďže ústavný súd v uznesení krajského súdu našiel odpovede na nastolené argumenty, nasledoval princíp racionality v konaní o ústavných sťažnostiach, ktorý v okolnostiach individuálnych vecí prehodnocuje reálne dopady porušenia procesných práv na postavenie sťažovateľa a ochranu jeho základných práv a slobôd. Ústavný súd zvažoval aj hospodárnosť konania v prípade zrušenia namietaného uznesenia krajského súdu „len“ pre účely vypustenia časti jeho odôvodnenia, keďže odstránenie pertraktovaného nedostatku by podľa názoru ústavného súdu nebolo (vzhľadom na doposiaľ vymedzené skutočnosti konštatované v tomto uznesení, pozn.) aktuálne spôsobilé ovplyvniť situáciu sťažovateľa v jeho prospech (m. m. I. ÚS 68/2022, I. ÚS 12/2022, I. ÚS 536/2024). Ústavný súd vo výsledku dospel k záveru, že pomyselné misky váh prevážil princíp racionality a celkové individuálne okolnosti veci.

11. Sťažovateľ je v neposlednom rade presvedčený o možnosti dosiahnuť účel väzby aj jej nahradením s poukazom na to, v čase skutku bol osobou mladistvou a jeho úprimnú ľútosť na tým, že poškodený podľahol zraneniam, ako aj vzhľadom na svoj doterajší bezúhonný život.

11.1. Ústavný súd permanentne pripomína, že obsahom základného práva podľa čl. 17 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby spočívajúce v imperatívive, aby väzobný súd skúmal možnosti nahradenia väzby zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou. Ak sa všeobecný súd rozhodne vziať trestne stíhanú osobu do väzby, je nevyhnutné, aby rozhodnutie o nenahradení väzby založil na konkrétnych skutočnostiach, nie na abstraktnej úvahe (m. m. III. ÚS 38/01, IV. ÚS 650/2018, IV. ÚS 436/2021, I. ÚS 347/2022).

11.2. Ústavný súd neidentifikoval ani v tejto časti uznesenia jeho ústavnú neakceptovateľnosť. Krajský súd osobitne vyhodnocoval možnosti nahradenia väzby u sťažovateľa. Konkrétne posúdil možnosť jej nahradenia poskytnutou zárukou dôveryhodnej osoby, prípadný dohľad probačného a mediačného úradníka, pričom neopomenul ani posúdenie celkových okolností veci. Nemá k takému odôvodneniu (s. 11 až 13 uznesenia krajského súdu) z ústavnoprávneho hľadiska výhrady (okrem tých, ktoré boli popísané v bode 10 tohto uznesenia).

12. K sťažovateľovmu argumentu o tom, že zo strany krajského súdu nedostal odpoveď na námietku o účele väzby, ktorá nemá byť „odstrašením“ či „prevenciou“, ústavný súd poukazuje na časť uznesenia krajského súdu (s. 10, pozn.), v ktorom krajský súd prezentoval svoj názor

o účele väzby, ktorý ústavný súd považuje za súladný s ustanoveniami Trestného poriadku či obsahom sťažovateľom namietaných práv. Možno krajskému súdu vytknúť, že neposkytol na konkrétnu sťažovateľovu námietku adresnejšiu odpoveď, resp. okresnému súdu nevytkol spôsob ním prezentovaného odôvodnenia v atakovanej časti, keďže je cnosťou všeobecného súdu, ak dokáže odôvodnenie rozhodnutia koncipovať vecne s vystihnutím podstaty, no v konečnom dôsledku možno v uznesení krajského súdu nájsť aj na predmetnú námietku (hoci implicitnú) odpoveď. Zodpovedanie otázok, ktoré sú či už objektívne, alebo subjektívne z pohľadu strany sporu pre rozhodnutie súdu podstatné, si totiž nie je možné predstavovať ako prísne formalizovanú či mechanickú činnosť (na každú jednu konkrétnu otázku je presne k nej priraditeľná konkrétna odpoveď) (m. m. IV. ÚS 59/2021, I. ÚS 347/2022).

13. V nadväznosti na dosiaľ uvedené skutočnosti a sťažovateľom uplatnené sťažnostné námietky ústavný súd posúdil uznesenie krajského súdu ako ústavne hranične udržateľné. V konečnom dôsledku v ňom nenašiel takú možnosť porušenia namietaných práv sťažovateľa, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, v nadväznosti na čo ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Z uvedeného dôvodu odmietol ústavnú sťažnosť aj v časti, v ktorej sťažovateľ namietal čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, vo vzťahu ku ktorému dopĺňa, že z jeho znenia jednoznačne vyplýva, že tento sa *ratione materiae* vzťahuje na (prvotné) vzatie do väzby. Procesné pravidlá týkajúce sa skúmania dôvodnosti ďalšieho trvania väzby (pokračovania) sú ako *ratione materiae* pritom súčasťou čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (m. m. I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07, I. ÚS 95/2021).

14. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu